

Solle

- den flakkende flamme

Det er mørkt, og vinden rusker i træerne. Indenfor er der varmt, og stearinlys kaster skygger på væggene, mens ilden buldrer i brændeovnen. Hun ligger på gulvet med en rødhåret ung mand, der ligner hende, siddende overskrævs på sig. Hendes krop er spændt, og hun ånder tungt. Overlegent presser han hendes arme i gulvet og ler højt. Hun smiler anstrengt. Hendes klare grønne øjne ser kort på ham. Så ser hun væk. Et øjeblik synes de at blive en anelse mørkere. Lyset fra brændeovnen giver de smukke ansigter et grotesk udseende. Hun begynder at gispe hæst, da han ligger vægten i. Hun prøver at kæmpe sig fri, men må opgive. Hendes blik flakker, så begynder tårerne forræderisk at glimte i hendes øjenkrøge. Han ser ømt på hende og slipper sit greb om hendes arme.

Hun hiver efter vejret og ser udfordrende på ham. Håret er i vildrede. Han lader kærligt fingrene glide igennem det. Så ler han og kysser hende på panden. Hun vil trække sig væk, men han holder hende i et stærkt greb. "Du er sød, når du prøver at kæmpe imod, Solveig. Du ved jo, at du taber til sidst," hvisker han hende i øret. Langsomt rejser han sig og går hen til madrasserne foran brændeovnen. "Kommer du ikke i seng?" Hun nikker, men hun går ikke i seng. I stedet sidder hun og kigger ind i ilden i brændeovnen. Hendes ansigt rummer en sær form for sorg.

Så er jeg alene med mig selv igen. Med den side af Solle som de andre sjældent ser. Måske er det den side af mig, der er Solveig? Den stille og alvorlige side. De kender mig jo som den evigt glade og smilende pige, men nogen gange er det et skalkeskjul for noget dybere. Noget der ikke ligner det, de ellers ser.

Jon og jeg er vokset op her i nabolaget. Mens vi endnu ikke var ret gamle, plejede vi at komme i skoven, men vi fik aldrig udforsket den. Vi legede mest i skovkanten. Det er mærkeligt at være tilbage. Skoven virker lidt skræmmende på mig. Min barndom husker jeg som lys og god, selvom jeg ikke husker så meget. Det har altid undret mig, når andre kan huske alt muligt.

Vores forældre havde ikke så meget tid, så vi var meget overladt til hinandens selskab. Det var altid Jon, der passede mig. Andre drenge ville måske være sure over altid at skulle passe på sin lillesøster, men ikke Jon. Han har altid elsket og forgudet mig. Andre har været benovede over, hvor mange knus han giver mig, hvor tit han kysser mig, hvor kærlig han er ... Jeg er vel efterhånden vant til det. Desuden er det næsten ved at blive kvælende. Han opfører sig som om, der kun er mig i verden. Dengang var jeg ret genert, så vi havde bare hinanden.

Da vi blev ældre fik jeg mange venner. Ligesom Jon har jeg nu let ved det, selvom der ikke er ret mange af dem, som jeg regner for rigtige venner. De kender mig jo slet ikke! Jenica var nok min første gode ven. Det var hende, der begyndte at kalde mig for Solle i stedet for Solveig. Jeg kunne godt lide det, så navnet blev hængende. Det minder mig om vilde feriedage, hvor mig og Jenica bare fjollede rundt.

Efterhånden er det kun Jon og vores forældre, der kalder mig Solveig. Vores forældre har hverken mig eller Jon nogen særlig kontakt til. De har svigtet os for meget! Efter jeg mødte Jenica, blev jeg mere udadvendt. Vores venskab betød meget for mig. Det ændrede mig til det bedre. Jeg kom endelig ud blandt andre mennesker. Vi oplevede en masse ting sammen. Især når vi gik i byen for at møde drenge. Jeg blev aldrig kæreste med nogen, men kyssede tit med en sød fyr.

Det holdt jeg op med, da jeg mødte Cecilia. Hun var den første person, som jeg virkelig kunne tale dybt med, og som jeg følte forstod mig. I begyndelsen kom hun godt nok mest hos os, fordi hun var glødende forelsket i Jon. Jeg havde lidt medlidenhed med hende, for hun ville ikke have en chance. Normalt er Jon slet ikke interesseret i piger, der allerede er forelsket i ham, så han burde slet ikke have lagt mærke til hende. Alligevel var der et eller andet, der gjorde, at jeg bad ham om at lade Cecilia være. Jon har nogle skyggesider, som jeg ønsker, at Cecilia aldrig skal lære at kende. Det var måske lidt synd for hende, for ligesom mig har hun aldrig haft en kæreste. Jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke har haft én. Måske har jeg bare aldrig mødt den rigtige. Der har også været så meget andet.

På et tidspunkt begyndte Jon at ville i seng med mig. "Det er der så mange søskendepar, der gør," sagde han. Jeg føjede ham, men brød mig overhovedet ikke om det. Ingen må få det at vide!

Jeg bor nu i Hønehuset. Det var denne sommer, jeg flyttede ind. Siden er det blevet et fristed for mine venner. Vi elsker at være her. Her er så dejligt og fredfyldt. Jeg har heller ikke noget imod, at de er her meget, for i mit stille sind er jeg ret bange for at blive ensom herude i skovkanten. At være alene med mit mareridt.

Jeg løber i en eventyrskov. Der er noget efter mig. Jeg er rystende af angst og ved samtidig, at jeg ikke kan undslippe. Stærke hænder griber mig hårdt omkring håndleddene. Jeg klynker af smerte, mens jeg brutalt bliver trukket henover den hårde jord. Kraftesløst forsøger jeg at kæmpe imod. Angsten får tårerne frem i mine øjne. "Prinsesse Solveig"

Piger løfter hovedet med et ryk. Hendes ansigt er anspændt, øjnene spilede op, og munden åben til et skrig. Hun ser sig omkring, slapper så af og trækker vejret dybt. "Er der noget galt Solveig?" "Nej Jon, ingenting! Det var bare en uhyggelig drøm." "Læg dig her hos mig. Jeg skal nok passe på dig." "Tak."

Det er en interessant Forkærlighed den kjære Solveig har for at spille Karakterer, der bryder sammen. Hun er jo selv saa glad og munter, ha ha ha ... Kan hun maaske ogsaa spille et Menneske, der rejser sig efter Nederlaget?

Solle – Solveig Heidi Eriksen

Jon (Elverynglingen Vind): Min kærlige storebror. Uden varsel dukkede han for en uge siden op herude hos mig og fortalte, at han var blevet smidt ud af sit studie og sit kollegieværelse. Hvis jeg bare ville lade ham blive et par dage, til han fik det bedre. Det var som en sær drøm, der kom tilbage. Åh Jon, jeg elsker dig så højt, men lad mig være i fred. Det her kan ikke fortsætte. Du gør mig bange. Hvad vil du egentlig? Vi har aftalt, at han holder sig fra Cecilia, men kan han mon finde på, hvis jeg afviser ham???

Victor (Ridderen Torn): Han er en af Cecilias meget gode venner. En lidt mærkelig type. På den ene side virker han så flink og pæn, måske endda lidt for pæn. På den anden side spiller han den onde rider Torn så overbevisende. Der er et eller andet, der gør, at jeg ikke har lyst til at møde ham alene i en skummel gyde ... Den dobbelthed gør ham til en spooky gut.

Jenica (Elverpigen Forår): Vi var meget gode venner. Det var løjerligt, at den supersexede Jenica med byens smukkeste hår fandt sammen med den indadvendte Solle. Alligevel svingede vi bare godt med hinanden. Vi lavede de sjoveste ting, og vi var bare altid sammen døgnet rundt. Måske var vi et pusterum for hinanden? Jeg skammede mig utroligt meget over at skubbe hende fra mig, men Jon var begyndt at lægge pres på mig. På det tidspunkt kunne jeg ikke klare mere uden at gå i stykker. Jeg kunne slet ikke overskue, hvis Jenica fandt ud af sandheden om Jon. Mit forhold til Jenica er aldrig blevet det samme igen, for jeg kunne jo ikke give nogen forklaring på min opførsel, selvom jeg egentlig savner hende.

Cecilia (Troldkvinden Stråle): Jeg opfatter hende lidt som den søster, jeg aldrig har haft. En overgang kom hun og besøgte os meget, for hun var glødende forelsket i Jon. Han legede blot med hendes følelser, og det pinte mig, for jeg begyndte at lære hende godt at kende som veninde. Hun havde en dyb ro og alvor, som jeg savnede hos andre. Ja, endog sorg, for hun betroede mig, at hendes far havde begået selvmord. Jeg ønskede ikke, at Jon skulle udnytte hende og bagefter kaste hende væk som et brugt stykke legetøj. Derfor lavede vi den aftale, at så længe han havde mig, rørte han ikke hende. Men nogle gange irriterer det mig, at hun i kærlighed er så naiv, at hun ikke kan se bag Jons charmerende facade. Egentlig er Cecilia meget Jenicas modsætning.

Esben (Gøgleren Latter): Esben er lidt af et pjattehoved, og jeg elsker ham for det. Han er altid meget ærlig og ukompliceret og har aldrig bagtanker med noget. Når vi er sammen, er vi nærmest som børn, der leger i skoven uden bekymringer. I sommers forsøgte han at lære mig at kaste med kniv, som han har lært til akrobatik. Jeg er elendig! Jon siger, at Esben opfører sig som en bøsse. Gad vide om han har ret? For hvis jeg skal være ærlig, har jeg aldrig hørt om nogen kæresten, og Esben har aldrig nogen sinde flirtet eller lagt an på mig, hvad andre drenge ellers som regel plejer at gøre.

Klerikken Flamme: Jeg elsker at spille Flamme, for hun er virkelig en ildsjæl, der kæmper for den gode sag. Hun er handlekraftig, udadvendt ... Sammen med Stråle og Latter prøver hun at kæmpe for det Gode. Det vil sige ... Latter døde sidste gang. Torn slog ham ihjel. Det var ret trist. Selvom Flamme holdt meget af Latter, sørgede hun nu kun kort, for livet måtte jo gå videre.

Et par overvejelser ...

Prøv at tænke på, hvorfor din yndlingskarakter er Flamme.

Som Solle er du stærk, men for flink og omsorgsfuld over for andre. Du er også blevet domineret meget af Jon. Hvad indebærer det at bryde fri?

Jon

- den omskiftelige vind

Langsomt og kontrolleret kommer han snigende langs den smalle skovsti, som en ung stærk panter på jagt. Hans smukke mandelformede øjne skinner af spænding og intensitet. En gren knækker. Han farer sammen, hver muskel i hans veltrænede og alligevel elveragtige krop spændes. Han kigger opmærksomt over mod en klynge buske, hvorfra han hørte lyden og når lige at dukke sig for den pil, der kommer susende. Han smiler og springer lydløst ind bag et træ, hvor han lader sin bue med en polstret rollespilspil. Roligt kryber han i en stor bue bagom sit bytte, der uvidende om manøveren tilsyneladende ikke lægger mærke til ham.

Jeg er Jon, Solveigs storebror. Den legemliggjorte elver. Det har jeg også altid spillet i rollespil. En ung brusende elveryngling, der med sang og latter morede sig gennem livet i selskab med smukke kvinder. Det minder lid om mit eget liv. Jeg er den type, der altid sætter gang i en fest. Stiller mig op og synger en kæk vise eller sådan noget. Det kan godt være, at jeg spiller smart, med hvad? Mennesker tiltrækkes af mig, og jeg holder af at more mig sammen med andre. Folk er altid glade og positive i mit nærvær.

Af en eller anden grund forelsker piger sig nemt i mig. Det er nu sjældent, at jeg er særligt interesseret i de piger, der er vilde efter mig. Så er de kostbare isdronninger meget sjovere ... Jeg elsker jagten på svært bytte. Men når de endelig er tøet op, så er jeg væk igen. Ingen af mine gamle forhold har varet ret længe, og jeg ved godt hvorfor: Jeg elsker kun Solveig.

Allerede som barn forguede jeg hende, og vi var uadskillelige. Vores forældre interesserede sig ikke meget for os, så vi har altid følt os meget alene i verden. Der var ikke noget, vi ikke ville gøre for hinanden. Som 13-årig fandt jeg ud af, at man kan elske hinanden mere end som bare bror og søster, så det seksuelle blev en del af vores leg. Jeg forklarede hende, at det var vores dybeste hemmelighed, og hvis hun elskede mig, tiede hun stille. I nogle år havde jeg det vidunderligt, for lige meget hvor lortet verden var, så var Solveig der altid. Smilende og glad. Hun var der som en evig god engel, men så begyndte hun at vende sig væk fra mig, hvilket bare gjorde, at jeg måtte kæmpe mere for hende, elske hende højere og få hende til at forstå, at jeg aldrig ville svigte hende.

Da jeg måtte flytte for at starte på mit studie, begyndte det at gå ned af bakke. Jeg kunne ikke koncentrere mig, sådan savnede jeg hende. Jeg der ellers altid havde holdt mig stærk og smidig, begyndte at drikke mere, og min fysiske form var elendig. Til sidst blev jeg smidt ud af studiet, fordi jeg aldrig mødte op. Da det var sket, mistede jeg også mit kollegieværelse. Jeg havde ingen at vende mig til. Mine forældre har jeg ikke haft kontakt med længe. De interesserer sig alligevel hverken for Solveig eller mig.

Så jeg søgte tilflugt hos hende, og nu er det, som det skal være; hende og mig. Jeg er begyndt at styrketræne og øve karate igen. Det er jo praktisk, at jeg kan være Solveig fysisk overlegen, ligesom da vi var små. Ja, jeg har endda energi til at spille rollespil igen. Men alle undtagen Solveig kender mig stadig kun som den smarte og utrolig charmerende kvindebedærer Jon, hvilket de også skal blive ved med.

Glade løb de og legede. Solen skinnede varmt – det var sommer. To glade børn: en lille pige på ti år med lysende grønne øjne og bløde krøller, som havde revet sig fri af hendes fletninger og stod som en gylden sky omkring hende. Hun var ikklædt en lille kort kjole med røde blomster, hvide knæstrømper og sko. "Du kan ikke fange mig," drillede hun og løb ind i skoven. Drengen så efter den lille solbrune skjælkelse, der forsvandt. Han var omkring tretten år, men stor og stærk af sin alder. Kun ansigtet viste, at han stadig kun var et stort barn. Han løb efter hende.

Han jagtede hende længe, og begejstret flygtede hun fra ham. Hun tirrede ham, og til sidst blev han irriteret af det. Han indhentede hende og greb fat i hende og knugede hende ind til sig: "Nu har den onde ridder fanget dig prinsesse Solveig." "Nej han har ikke" "Jo og han lader dig aldrig gå."

Han væltede hende forsigtigt om på mosset og landede oven på hende. Hans smil var mærkeligt fjernt og åndedrættet tungt. Han strammede grebet om hendes arme – hun blev bange. "Så kalder jeg bare på min prins Jon," sagde hun grædefærdigt. "Jooooon!" Så smilede han atter kærligt og løsnede grebet: "Ja, nu er jeg her til at beskytte dig, prinsesse Solveig." Han kyssede hende på panden. "Og så levede de lykkeligt til deres dages ende, ikke Jon?," sagde hun voksent. "Jo Solveig. Skal vi ikke leve ligesom prinsen og prinsessen?" Hendes øjne strålede af glæde: "Åh jo Jon!" Hans ene hånd gled ned og fjernede hendes små hvide trusser og hans egne shorts. Kejtet pressede han sit underliv mod hendes og trængte ind. Hun klynkede fortvivlet: "Av, det gør ondt, Jon! Hold op! Jon, hold op, Jon, Jon?!..."

Solens stråler finder vej gennem trækrønernes sommerblade, og hans kobberøde hår bliver som glødende flammer. Ligesom ophidselsens flammer, der fylder hele hans krop. Han affyrer – pletsksud! Et lille forskrækket skrig afslører hende. Hun prøver at løbe væk, men han kaster buen og indhenter hende. Et let spring og han er over hende. Sammen tumler de i det fugtige mos. Hun overgiver sig, og de ler sammen. Han har nedlagt byttet.

Ja så, det er den unge og evigt glade og gode Helt. Denne Jon. Vi har set, hvorledes han altid spiller Elverhelten Vind. Han skænker sin Kærlighed til alt og alle, men han har jo heller ikke nogen Søster, som han kan have et smukt og platonisk Forhold til ligesom Jon, ha ha ha ...

Jon – Jon Røn Eriksen

Solveig (Klerikken Flamme): Min elskede søster. Det dyrebareste i mit liv. Forstår du, hvilket helvede det var at savne dig. Min dyrebareste Prinsesse Solveig. Alene navnet! Jeg hader, når nogen kalder hende Solle. Det får hende til at lyde så ordinær! Det er hun ikke. Solveig er en ... gudinde. Den jeg elsker og begærer. Når jeg vil vise hende, hvor højt jeg elsker min Solveig, kysser jeg hende på panden, en gestus mellem bror og søster. Men hun kæmper imod. Siger, jeg skal tilbage til København. Aldrig. Endnu har vi ikke været i seng sammen, siden jeg kom tilbage. Prøver hun at glemme noget? Måske vores aftale? Det skal hun ikke, for vi skal altid være sammen. Mig og min prinsesse Solveig.

Cecilia (Troldkvinden Stråle): Sød lille isdronning. Jeg ville gerne bolle hende, bare for at gøre det. Men det kan jeg ikke, for så bryder jeg min og Solveigs aftale: Jeg holder mig fra Cecilia, og hun bliver hos mig! Det ville ellers være fedt at tage den kostbare Cecilia vildt og voldsomt, for på nogle punkter minder hun mig om Solveig, da hun var mindre. Det ville være som at genopfriske gamle minder ...

Men når alt kommer til alt, er hun et bedre selskab for Solveig end Jenica.

Jenica (Elverpigen Forår): Solveigs gamle bollevenlige veninde med det fantastisk lange, mørke hår. Jeg bryder mig egentlig ikke specielt meget om hende, men hun er en sexet sild, som jeg engang har været sammen med. Det var fedt, selvom øh ... hun var lidt for billig til mig. Desuden var det hende, der fandt på det platte kælenavn til Solveig. Jenica er ikke noget godt selskab for Solveig. Jeg var så bekymret for Solveig sidste sommer, hvor de to stort set var sammen dag og nat – man ved for helvede ikke, hvad for noget skidt Jenica prøvede at hive Solveig ud i! Det er åbenbart kun mig, der fatter, hvor skrøbelig hun er, og derfor beskytter hende mod al verdens grusomhed!

Victor (Ridderen Torn): Åh Vicky-boy? Cecilias lille pæne ven. Stakkels Victor som skal passe på sit svagelige helbred. Ikke gøre noget uovervejede. Rent ud sagt: en vatpik! Han taler aldrig om lækre sild. Gad vide om han er bøsse? Men på den anden kan jeg kun forestille mig en stor svedstinkende læderbøsse tænde på ham. Var det noget for pæne Victor? Måske er det! For den største joke er, at han altid prøver at spille stor, ond og grum, så hans inderste ønske er måske læderbøssen???

Esben (Gøgleren Latter): Jeg kender ham ikke, men Solveig beskriver ham med de samme ord, som man beskriver en hundehvalp: sød, nuttet og fjollet. Han er garanteret bøsse!

Elveren Vind: Min kække elverjæger, der altid beskytter sit udvalgte folk. Andre racer bryder han sig ikke om. Dog falder alle for hans charme, og hans kortsværd står altid til rådighed for at frelse små søde jomfruer. Vind kan dog ikke fordrage Flamme, for hun er lidt for maskulin og grov i munden til Solveig.

Et par overvejelser ...

Hvordan kan Jon være så charmerende, når han egentlig ikke nærer omsorg for andre mennesker?

Husk at han er styret af sine drifter og ikke sin hjerne.

KÆMP FOR DET, DU ØNSKER!

Victor

– den stoiske torn

Han sidder på sit pæne, ordentlige og klinisk rene værelse. Selv papirerne på hans opslagstavle hænger lige. Intet ligger fremme bortset fra nogle tegninger og personark, som kættersk har sneget sig frem og ligger spredt på skrivebordet. Han hiver efter vejret og hoster tørt. Hans ene hånd finder automatisk inhalatoren, og han tager et hiv og trækker så igen vejret frit og læser videre. Han er fordybet i bogen, og hans isblå mandelformede øjne flytter sig hurtigt over siden, hvorefter hans lange, tynde, blege hånd langsomt vender næste side. Hans velbyggede krop er pæn og harmonisk, men tynd og høj. Hans ansigt er smalt med fine og rene træk. Næsen er smal og lille, munden sanselig og velskabt. Håret er skulderlangt, fint, blondt og samlet i en hestehale i nakken. Han hvisker skadefro for sig selv: "Jeg elsker, når skurken besejrer helten og slipper godt fra det."

Jeg er meget indelukket. Det er meget få mennesker, som virkelig ved, hvordan jeg er. Mange ser kun den stille, rolige og kontrollerede Victor. Jeg kan godt lide at vide noget om folk, uden at de ved noget om mig – det giver tryghed. Derfor har jeg kun få virkelige gode og dybe venner. Jeg ved noget om dem, og de ved noget om mig. Så udleverer de mig, kan jeg gøre det samme om dem. Jeg har svært ved at udtrykke eller nærmere være ærlig med mine følelser. Jeg har ekstremt svært ved at tilgive.

Mine forældre har opdraget mig til at værdsætte perfektionisme og respekt. At man skal holde sig inden for normerne. Korrekt opførsel er alting. Jeg elsker mine forældre, men jeg tror ikke, at de kender mig mere. Altid har jeg været betaget af skurken, den person, der ikke ligger under for blødsødne helteagtige følelser. Én der er uden skrupler og moral – hvilken frihed måtte denne person ikke eje! Derfor holder jeg altid med skurken. Heltene er kedeligt forudsigelige, men skurken er der en udfordring i. Derfor elsker jeg at spille Torn.

Torn så på Stråle. Der stod hun med sin elfenbenshvide hud. Det skinnende brun-sortede hår, der gled ned over hendes smukke og smidige krop med de fyldige bryster. O, de bløde og røde læber, som havde al den varme, de lilla øjne ej rummede. Men han vidste, at hendes hjerte rummede et intenst had – til ham, men det gjorde det bare endnu bedre. Han skulle nok lære hende at underkaste sig ham.

De var alene i den kolde efterårsskov. "Knæl Stråle, knæl og modtag Ondskabens velsignelse." "Aldrig," svarede hun stolt. Han gik hen til hende. Hendes vejrtrækning var i korte stød – hun var vred. Han smilede sardonisk og gav hende et rent slag i ansigtet. Hendes øjne blev hårde og blanke, og hun hvædede: "Aldrig!" Hvor var hun dog smuk! Hvor han dog hadede og begærede hende. Enhver modstand hun gjorde, ophidsede ham.

Hans hånd kærtegnede blidt hendes kind og tørrede en tåre bort. Derefter lod han hånden kærtegnende glide ned af hendes hals, indtil den hvilede på hendes tynde kjoles halsudskæring. Samtidig sneg hans anden hånd sig om hendes talje, klar til at gribe fast i hendes håndled. Han kunne mærke hendes frygt og smilede psykotisk. "Hvorfor er du bange Stråle? Jeg vil jo blot velsigne dig." De diabolske ord smøg sig omkring hende som aftentågen, der lå tæt om dem.

Uden varsel flåede han hendes særk. Hun ville rykke sig bort, men hans greb lukkede sig om hendes håndled og vred hendes arm rundt. Hun stod i den flåede særk, som ingenting dækkede, da han pressede sin krop mod hendes. Langsomt tvang han hende ned. Hun prøvede desperat at komme fri, men hver gang strammede han blot grebet og frydede sig over smerten i hendes øjne. Det

ophidsede ham at have magten over hende. Nu ønskede han blot at tilføre hende smerte. Ah, den søde smerte, den var hans redskab og ven. Hun var overladt til hans nåde. Han lo triumferende og kynisk.

Hun lå nu ned, og han sad overskrævs på hende og havde låst hendes arme fast. Fortvivlet vred hun sig under ham. Han lænede sig ned til hende og hviskede i hendes øre: "Tak mig Stråle, jeg velsigner dig og tager din mødom, så du ikke længere er under det Godes beskyttelse. Sådan kan vi være fordømt sammen." "Nej, nej... jeg beder dig. Gør det ej – nåde Torn, nåde!", sagde hun kraftesløst. Hun var knækket. Triumf! "Som du selv sagde," hvislede han koldt: "Aldrig!" Han bed hende i halsen – hårdt. Hun skreg. Smerten åd hendes modstand op og han spredte hendes ben.

Med et krakelerer dagdrømmen og noget anderledes toner frem... Ærbødighed fylder ham, idet en majestætisk kvinde langsomt nærmer sig. Hun er høj og spinkel, og dog synes hun uhyggelig stærk. Hendes hud er snehvid og håret kulsort. Han har aldrig set en smukkere kvinde. De hårde vurderende øjne gør hende blot endnu smukkere. "Vi har udset Jer til at tjene Os, Victor. Underkast Jer Os, og vi vil skænke Jer Magt, Styrke og Skønhed." Hendes stemme var så rolig, sensuel og kynisk. Denne smukke ukendte kvinde... Hun minder ham om en anden... "Såh, hvad er Jeres Svar, Victor? Det er Jer frit at takke nej." Hun går hen til ham, smiler blidt og rækker sin slanke hånd frem. "Mit svar er, at jeg vil tjene Dem, mystiske Herskerinde." Han kysser let hendes hånd. Det virker gammeldags, men også som det eneste rigtige at gøre. "Godt! I skal tjene Os i hver en Handling og hver en Tanke, I skaber. Tjen Ondt. Forlad Os nu... og for resten Victor. Ved I, at I er smuk?!"

Hvor er det underholdende, den Facon hvorpaa denne unge Victor altid spiller den smukke, karismatiske Ridder Torn i deres Rollespil. Ridder Torn er en yderst trobærdig Rolle. Vi skulle tro, den var en Del af ham selv.

Victor – Victor Frederiksen

Cecilia (Troldkvinden Stråle): Vi har været venner i mange år, men jeg ved, at vores forhold er ved at udvikle sig til noget dybere og mere lidenskabeligt. Min elskede, du tilhører mig! Jeg vil have dig lige meget hvordan. Jeg vil afvente det rette tidspunkt, for hvor smukt vil det ikke være, hvis det lykkes. Og hvor fatalt, hvis du afviser mig. Du er min, som Stråle er Torns. Vi skal være evigt forbundne!

Solle (Klerikken Flamme): Altid munter og glad. Hun er Cecilias nære veninde. Jeg tror, at hun er et spændende menneske.

Jenica (Elverpigen Forår): Vi er bundet sammen til det Onde. Jeg lavede et satanisk ritual med hende, hvor jeg var hendes præst, og hun mit alter.

Stemningen mellem dem er fortættet. Idet hun træder ind til ham, blafrer et par stearinlys. Hendes fugtige læber dirrer. ”Indvilliger du Jenica? Er du rede?” ”Jeg glæder mig Victor.” Mens han ser intenst på hende, kysser han lidenskabeligt hendes hånd. Begærligt griber han fat i hendes taljelange hår og tvinger hende ned i pentagrammet.

Hun er en lækker sild, men jeg har ikke nogen følelser for hende. Jeg lærte hende at kende som Solles gamle veninde gennem rollespillet, hvor hun spillede den flirtende elverkvinde Forår (hvilket hun stadig gør).

Han satte sig langsomt op i sengen og missede med øjnene. Så vågnede han! ”Jenica! Du har klippet dit hår af!?”

Esben (Gøgleren Latter): Jeg møder ham faktisk kun, når vi spiller rollespil. Måske er det, fordi vi ikke har noget til fælles. Han er fjollet, useriøs og ejer ikke situationsfornemmelse. At han ydermere er klodset sætter bare prikken over i’et. Det var i sandhed meget passende, at hans yndlingskarakter var gøgleren Latter. Måske så passende, at det ikke var rollespil. Det kan være derfor, han var så ked af, at jeg i skikkelse af Torn dræbte Latter. Men, hvor var det dog underholdende!

Ridderen Torn: Min mørkets ridder. Han er stor, stærk, intelligent og hensynsløs. Han gør alt i det Ondes navn og skyr ingen midler. Ofte finder han nydelse i andres smerte og sorg. Han største, eneste og mest besættende kærlighed er den gode troldkvinde Stråle. Han voldtog hende, da hun afviste ham. Torn accepterer ikke et nej!

Et par overvejelser ...

Husk at du både har en god, såvel som en ond side. Indtil videre har dine venner kun set den mindre pæne side igennem ridder Torn, men ... Du har truffet dit valg. Du kan få dine ønsker opfyldt, hvis du spiller dine kort rigtigt.

Jenica

– Det lunefulde forår

Det varme badeværelse i kælderen er som forandret. En masse små stearinlys oplyser rummet med et sært underjordisk skær. Når de ind i mellem flakker, danser dæmoniske skygger på de mørke vægge. Små pytter af vand ligger mellem lysene. Enkelte lys er slukkede af vildfarne dråber. Der er hedt, og emmen fra badet hænger endnu tungt i luften.

Midt i rummet står hun, lige trådt ud af badet. Dråber af varmt vand drypper ned fra hendes mørke hår, arven fra det eksotiske blod, der flyder i hendes årer. Særlig stor er hun ikke, men hendes krop er forlenet med en vis styrke – og begær. Langsomt drejer hun sig vurderende foran spejlet. Hun er meget indtagende på sin egen særegne måde, men efter blikket at domme er hun langt fra tilfreds.

Så går hun nogen ad en mørk korridor hen til sit værelse, hvor hun begynder at smøre sin endnu fugtige krop ind i velduftende creme. Hun lukker øjnene og nynner svagt til. Den spæde melodi bliver til en dæmpet kærlighedssang. Stemmen dirrer af spændt forventning. Efter nogen tid sætter hun sig foran et lille spejl, og forvandlingen begynder. Den brungylde hud pudres mat. Læberne males røde og blanke og med nogle få streger gøres øjnene dybe og forførende. Sangen er taget til i styrke, og hendes klangfulde alt fylder rummet. Hun lægger sig på sin seng med et sært forventningsfuldt blik. Så lyder der en banken på døren.

Min barndom fortaber sig i glimtvisse billeder i mine mange hjem rundt omkring. Det eneste bestandige har været min mor, der aldrig kunne finde sig til rette nogen steder. Min far var inder. Det er stort set det eneste, jeg ved om ham. Bagerst i min bevidsthed ved jeg, at han end ikke aner, at jeg eksisterer. Det kan vi takke min mor for. Al den tid, jeg kan huske, har vi flakket om, hun og jeg. Nu bor her i vores kælderlejlighed.

Det er et dystert sted, og måske derfor holder jeg så meget af det. På mit værelse er gardinerne altid trukket for. Jeg bryder mig hverken om dagslys eller det elektriske lys. Hver eneste måned bruger jeg en masse penge på at købe stearinlys i alle mulige farver. Når de er tændt, sidder jeg ofte og skriver onde digte om mine sorteste følelser. Min stærke jalousi kan give mig de særeste tanker. Nogle af de mest fængslende af mine digte skræmmer mig, og dog ønsker jeg at udleve dem. Jeg er ikke rigtig satanist, men jeg synes, at satanisme er spændende. I nutidsrollespil spiller jeg altid vampyr eller satanist.

Der er mange mænd jeg har favnet i min seng. Nogle af dem har jeg været lidenskabeligt forelsket i. Ingen af dem har elsket mig, som jeg ønskede. Jeg vil aldrig mere lukke nogen mand ind i mit liv. Mænd kan man ikke stole på.

Pigen går rundt og tænder stearinlys, imens han er ved at tegne et pentagram med kul på gulvet. Hans slanke hånd afmærker spidserne med røde stearinlys, mens hun træder til side med et let sving i hofterne. Det lange skinnende hår bølger ned af hendes lysebrune ryg. Hun er næsten ubeskrivelig skøn med sit specielle, lidt eksotiske ansigt. Hendes sanser er skærpede, og hun betragter ham med en blanding af nysgerrighed og uro. Da han mærker hendes blik, løfter han langsomt hovedet og smiler hemmelighedsfuldt til hende: "Jeg er sikker på, at du vil kunne lide det." oplivet af hans ord smiler hun forførende tilbage. "Selvfølgelig, jeg har jo aldrig før bollet i et pentagram, vel Victor." En dyb stemme fra anlægget synger makabre bønner ud i mørket, mens Victor tegner færdig. Så rejser han sig og ser direkte på hende. Stemningen mellem dem er fortættet. Idet hun træder ind til ham, blaftrer et par stearinlys. Hendes fugtige læber dirrer. "Indvilliger du Jenica? Er du rede?" "Jeg

glæder mig Victor." Mens han ser intenst på hende, kysser han lidenskabeligt hendes hånd og tvinger hende ned i pentagrammet.

Det er blevet morgen. En solstråle sniger sig forræderisk ind gennem de tætte gardiner og rammer pigen, der vågner med et sæt. Ved siden af hende ligger han roligt sovende i sengen. Et kort øjeblik virker hun tvivlende, så smiler hun koldt og roligt. Øjnene brænder med en sær form for lidenskab, der ikke har været der tidligere. Hun stirrer tænksomt ud i luften, rejser sig fra sengen og bevæger sig hen til spejlet. Prøvende lader hun fingrene glide gennem håret, mens hun husker tilbage på nattens hændelser. Hendes hovedbund smerter, og hun finder klumper af størket blod i sit hår. Ironisk smiler hun forførende til sit spejlbillede, ser tilbage på ham og griber derpå en saks fra bordet.

Fascineret betragter hun den, spejler sig i dens klønger og med en høj latter begynder hun så lok for lok at klippe sit lange hår af. Da hun er færdig, ligger det meste af hendes hårpragt som tykke totter omkring hendes fødder. På hendes nu blottede hals ses en rift som efter en alt for lidenskabelig elskers kærtegn.

**Så min kjære, I plejede at spille den søde og forførende
Elberkvinde. Lad os nu se om I kan spille den Rolle, Vi har tildelt
Jer i Aften.**

Jenica – Jenica Bertelsen

Solle (Klerikken Flamme): Engang var jeg lykkelig. Det var i tiden med Solle. Sammen med hende glemte jeg min sorg og kunne pludselig se glæden ved livet. Hun var min anden halvdel. Uden Solle følte jeg, at jeg manglede noget. Jeg troede, at hun var den, der aldrig ville svigte mig, men hun trak sig bort, da hende og Cecilia blev venner. Jeg savner den gamle Solle sådan. Da jeg var alene igen, var der ingen, der kunne udfylde tomrummet. Det gik op for mig, at jeg havde forelsket mig i en pige. Solle, jeg elsker dig! Hmm, jeg er vist lebbe??

Cecilia (Troldkvinden Stråle): Solles nye veninde, eller hvad man nu skal sige. En rigtig nydelig pige, der aldrig har haft en kæreste eller bollet en fyr. En håbløs romantiker, der tror, at prinsen på den hvide hest kommer galoperende ind i hendes liv med vind i heltehåret. Hun er vist lidt lun på Jon – det er alle piger jo. Jeg forstår bare ikke, hvorfor Cecilia er bedre end mig. Jeg hader dig virkelig Cecilia.

Victor (Ridder Torn): Alle tror, at Victor er en pæn dreng. Velopdragen og sådan noget. Jeg ved bedre. Faktisk troede jeg ikke, at vi havde noget til fælles, før jeg fandt ud af, at han er vild med satanisme. Nu tror jeg faktisk, at vi har meget til fælles. Han ville gerne lave et ritual sammen med mig, så jeg inviterede ham med hjem – indrømmet; jeg ville da gerne score ham. Det blev bare det vildeste sexritual! Gad vide hvad den søde Cecilia ville sige til det? Bortset fra at Victor slår mig ihjel, hvis jeg siger noget ... Alle farver flyder ud i et. Mine sanser er skærpede. Jeg ser Victors ansigt komme hen imod mig i mørket. Så forandret er han, at jeg næsten ikke kan genkende ham. Det gør ondt på mig, men smerten får bare mit blod til at rulle hurtigere. Hans hænder holder mine fast, mens han anråber ... Hvad anråber han? Blod drypper på min krop. Et knivsblad glimter. Victor, hvad gør du? Jeg er bange. En mærkelig lugt hænger i rummet."

Esben (Gøgleren Latter): Vi troede, han var bøsse, men det er han overhovedet ikke. Jeg var sammen med ham i sidste uge, og der kunne jeg tydeligt mærke, hvad han tændte på. Han er faktisk meget sød og pæn. Desværre tror jeg, at Solle ville blive vildt ked af det, hvis hun fik det at vide. Hun hader jo bare at snakke om sex, og hun har nærmest ophøjet Esben til at være en eller anden engel uden seksualitet.

Elverpigen Forår: Jeg ville så gerne være lige så smuk som Forår. Hun har bare den lækreste, tyndeste, blødeste krop med perfekte struttende bryster og en lille forførende røv. Det er bare irriterende, at de andre ikke regner hende for noget. I virkeligheden leder Forår efter den store kærlighed, men det er der ikke nogen, der har opdaget.

Et par overvejelser ...
Er kærligheden altid af det gode?
Hvorfor regner de andre ikke Forår for noget?
Hvad har du indvilliget i gennem rituallet?
Hvem skal din hævn ramme?

Dit navn udtales Djenika med tryk på anden stavelse. Ret enhver, der udtaler dit navn forkert!

Cecilia

– den klare stråle

Let, næsten dansende småløb hun ned af de trapper, der var lavet i bakkensiden. Hun var på vej ind i skoven. Pludselig stoppede hun op og bøjede sig ned for at plukke en blomst. En let sommervind legede i hendes sorte hår, og da hun rejste sig, greb den også i hendes lyse og lette sommerkjole. Et kort øjeblik var de lange slanke ben helt blottede, og man kunne ane en blondetrussekant. Hun var glad, og et smil hvilede på hendes fine, sarte læber, mens hun gik rask af sted. Og øjnene, hvis farve var umulig at bestemme, strålede.

I løbet af gåturen samlede hun syv forskellige blomster, og da det var gjort, satte hun sig i nogle minutter på en træstub oppe på bakketoppen og så ned på solnedgangen. Det varme aftenlys badede hendes lyse krop i varme farver og spillede i den røde sten i det kørs, der hvilede mellem hendes små hvide bryster.

Lidt senere rejste hun sig og gik hjemad. I tusmørket hjemme klædte hun sig af, lagde de syv blomster under hovedpuden og krøb så ned under dynen. "I aften på Skt. Hans Aften vil min udkårne vise sig i mine drømme." Hun lukkede øjnene og lagde sig til at sove.

Egentlig er jeg et lykkeligt menneske, og jeg ville have haft en rigtig lykkelig barndom, hvis det ikke havde været for min fars død. Da jeg var tolv år gammel, fandt jeg ham død i kælderen. Han havde hængt sig. Selvmord. Intet brev. Intet farvel. Ingen grund.

Efter dengang forgudede min mor og gav mig al den frihed, jeg ønskede. "Jeg ved, jeg kan stole på dig, Cecilia. Jeg har tillid til din dømmekraft og ansvarsfølelse, for jeg elsker dig min datter." Jeg elsker også hende meget højt, for jeg har jo kun hende tilbage. Samtidig hader jeg hende intenst, fordi hun ikke forhindrede min fars død. Hun **må** kende grunden. Jeg skammer mig inderligt over at hade hende. Derfor kunne jeg ikke komme ud med sorgen hos hende. I stedet gemte den jeg inde i mig selv, hvor den åd mine følelser, indtil jeg til sidst var gennemsyret af had, sorg, ensomhed og trangene til at gøre som min far. Der måtte være en mening med hans død. Jeg kunne bare ikke finde den.

Så gik det op for mig, at det måtte være Guds måde at lære mig noget om døden. At jeg skulle kæmpe og ej give op ligesom min far. Den dag lovede jeg mig selv at huske på min far og modsat ham ikke lade mig kue, når noget gik mig imod. Jeg vidste da, at Gud er god og vil tilgive og hjælpe, hvis det bliver nødvendigt.

Først var jeg splittet, da min store lidenskab er okkultisme! Jeg har læst meget om det, og min viden er ret stor, men efter Skt. Hans stoppede jeg helt ... Jeg har ikke behov for det længere, for jeg har styrken i mig selv nu. Jeg tror ikke på Gud som noget fordømmende, men som en god ven. Jeg har ikke fortalt nogen om mit forhold til Gud. Ikke engang Victor. Det har der ikke været grund til.

Jeg har endnu ikke haft en kæreste, så jeg har heller ikke været i seng med en fyr. Jeg vil have, at første gang skal være noget specielt. På en mærkelig måde er jeg stolt over at være jomfru, men jeg længes efter een at knuge ind til mig, at føle min elskedes varme krop og smage hans intense kys.

Det er som at svæve i en drøm. Der er lys over alt, og det er varmt og klart og strålende. Blidt kærtegner det min krop. Det føles dejligt. Lyset ændres til forskellige farver, og langsomt bevæger jeg mig fremad imod noget, jeg kan se, venter mig. Det er en ung, smuk mand. Han smiler, ler og vinker til mig. Lykke fylder mig, og jeg bevæger mig nærmere – helt hen til ham. Han tager mine

hænder, og vi hvirvler rundt som to glade svaler. Jeg ser på hans ansigt, men det er utydeligt. Det kunne være Victor, nej Jon. Det er Jon – nej Victor ... Jon? Victor!?!

Det er sensommeraften. En køn pige, lys i huden og klædt i tilsvarende lyse, sarte farver kommer gående ned af trappen i baggesiden. Hendes lange sorte hår flager i vinden, og i den ene hånd bærer hun en notesblok og kuglepen. Hun smutter hen til træstubben, hvor hun altid plejer at sidde og begynder at skrive. Nogle gange stopper hun op og sidder og drømmer med et fredfyldt ansigt, som betragter hun noget, der ikke er der. På et tidspunkt siger hun til sig selv – måske uden at vide at det er sagt højt: "Åhh, hvorfor ved jeg ikke, hvem jeg virkelig elsker, og som også elsker mig." Solens sidste stråler forsvinder, men aftenrøden giver lige præcis lys nok til, at man kan læse ordene på hendes blok.

*Natten breder ud Mørkets Kåbe
Fuglen tier, Jorden hviler træt
Stilhed men mit Hjerte vil Ord udråbe
Men Tvivlen får det til at tie tyst og tæt*

*Sådan vil dit Billede i mit Hjerte
Være Torn på en Rosenblomst
Selv når Håbets strålende Morgenkjerte
Mærker forandring – Vindens Atterkomst*

Det sidste lys forsvinder, og der er mørkt.

***Vi har længe betragtet den Frøken Cecilia, når hun spiller
Troldkvinden Straale. Det er ganske underholdende så stærk, hun kan
være i sin Tro. Det er blot en Skam, at det ej kunne komme hende til
Hjælp, da Torn holdtog hende. Stakkels Straale. Stakkels Cecilia***

...

Cecilia – Cecilia Engele Lys Rheinländer

Solle (Klerikken Flamme): Før jeg mødte hende, havde jeg ikke rigtigt nogen veninde, men nu ville jeg ikke kunne undvære hende. Solle er altid munter og imødekommende, og vi kan tale om alt. Lige bortset fra sex, som jeg desværre intet ved om, og som hun er fintfølede nok til ikke at bringe på bane. Vores venskab betyder meget for mig. I begyndelsen kom jeg mest hos Solle og Jon, fordi jeg var forelsket i ham, og så endte jeg med at få en hjertensnær veninde.

Victor (Ridderen Torn): Min ældste og mest betroede ven ... Det er kompliceret at sætte ord på mine følelser for Victor. På en måde er det anderledes end både venskab og kærlighed, eller måske er det netop en sammensmeltning af begge dele. Vi kender hinanden på godt og ondt gennem mange år, og vores forhold har udviklet sig meget. Victor er et meget følsomt menneske, der ikke kan tilgive. Dog er han samtidig den, som vil gøre alt for dem, som aldrig svigter ham. Sådan et menneske håber jeg at kunne være for Victor, for jeg elsker ham højt.

Jenica (Elverpigen Forår): Solles gamle veninde. En utroligt sexet pige, som kan forføre enhver. Hendes numselange, tykke, mørke hår er bare det smukkeste i verden. Hun har blandt andet været sammen med Jon og ville sikkert også gerne nedlægge Victor og Esben, men jeg tror ikke, at nogen af de to ville falde for en type som Jenica. Jeg ville gerne være ven med hende, men hun er vist lidt jaloux over, at jeg har Solles fortrolighed nu. Kunne vi ikke alle sammen være venner? Måske kunne hun lære mig noget, så jeg kunne være forførende?

Esben (Gøgleren Latter): Vi er vokset op dør om dør og står hinanden meget nær. Næsten som søskende. Når det kommer til stykket, kender jeg ham ikke så godt, men holde af hinanden, det gør vi da. For det meste er han et glad fjollehoved, der kan få mig til le. Nogle gange tænker jeg på, at han fortjener et dejligt menneske som Solle til kæreste. De to har det så godt sammen. Det var ellers synd for Esben sidste gang vi spillede, hvor Torn slog Latter ihjel.

Troldkvinden Stråle: Det var et hårdt slag, da Torn voldtog Stråle. Hun havde været både stolt og handlekraftig, men voldtægten lammede hende. Sammen med Flamme og Latter havde hun ellers kæmpet for det Godes sag.

Et par overvejelser ...

Hvad tror du egentlig på?

Hvorfor opnår Stråle de ting, hun vil?

Hvad er kærlighed for dig?

Esben

– Den miskendte latter

Han står henne i døråbningen, smiler og lister hien til klaveret. Der er stille i huset – han er alene hjemme. Han sætter sig ved klaveret og slår det an med en vis andægtighed. Først begynder han med en velkendt klassisk melodi, men så begynder han på skønneste vis at improvisere over den. Den bliver jazzet, så bliver den bliver sorgmodig. Han skifter toneart. Pludselig bliver den munter for at ændre sig til melankoli. Til sidst er melodien helt ukendelig, men han spiller videre. Hans ansigt viser dyb koncentration og fredfyldthed.

Jeg elsker at spille klaver. Siddende ved tangenterne kan jeg bare lade tankerne flyde. Det er næsten som en drøm. Nogen gange føles det endda som om, jeg bliver et med klaveret. Det lyder mærkeligt, men når jeg virkelig er fordybet i musikken, er det som om, verden er en helt anden. Et smukt sted, hvor jeg kan føle mig yndefuld og elegant.

Det er lidt af en kontrast til virkeligheden, hvor ynde ikke just er det, folk forbinder med mig. Jeg er den type, der vælter rundt og falder over grene og telte, når vi spiller rollespil i skoven. Det siger sig selv, at jeg aldrig har givet mig i kast med en elverrolle. Det ville være så ironisk, at de andre simpelthen ville mobbe mig for meget. Selvfølgelig ville jeg gerne, ikk? I virkeligheden ville jeg jo gerne være ædelmodig og elegant. Men jeg har vel selverkendelse til at lade være, for jeg ved, at det ville blive misforstået. I stedet spiller jeg som regel gøgleren. Typen, der får andre til at le. Selv er jeg altid glad og elsker at underholde, så der er måske ikke så meget rollespil i det?

For et par år siden begyndte jeg at gå til akrobatik for at opøve min motorik. Jeg startede også på dans, men det var akrobatikken, der betød noget, selvom det føltes som en kamp imod min krop. Det hjalp faktisk lidt! Nu kan jeg lave kraftspring, gå på hænder, jonglere og kaste med kniv. Det sidste forsøgte jeg at lære Solle her i sommers, men hun gav hurtigt op, og nu ligger knivene bare derude i hønehuset. De andre ved ikke noget om det, for de vil bare mobbe mig herfra og i al evighed. Esben og balance er en stor joke.

Jeg holder meget af mine venner, selvom jeg synes, at de misforstår, hvordan jeg er. Her for nylig fik jeg at vide, at de troede, at jeg var bøsse. Godt nok plejer jeg at blive venner med piger i stedet for at forelske mig i dem, men alligevel ... Bare fordi de hverken har hørt om kærester eller scoringer fra min side, men faktisk har jeg også kun været sammen med én pige endnu. Den gang følte jeg mig meget til piger! Mine følelser holder jeg bare meget for mig selv.

Den lille krølhårede dreng står rank med sit træsværd parat: "Frøken Cecilia, jeg skal nok beskytte dig mod dragen." Med en tapper mine løber han hien til en vilter brombærbusk og slår vildt på den. Da han uforvarende river sig på en strittende gren, råber han højt: "Din onde drage, jeg skal få slået dig ihjel og frelse Cecilia." Til sidst bekendtgør han, at nu er den onde skabning død. Frem bag hækken kravler en mørkhåret pige i lang kjole. Koket løfter hun i den og laver himmelvendte øjne: "Ih, ridder Esben. Du har reddet mig fra en grusom død som dragens aftensmad." Drengen vil bukke, men han mister balancen og lander kluntet foran pigens fødder. "Øv altså, rejs dig op Esben. Du kan ikke være min helt, når du er så klodset."

Han spiller stadigvæk. Melodien har fået præg af en middelalderlig vise. Med en svag nynnen følger han den glade melodi på vej, men øjnene virker lidt sorgmodige. Bløkket er fjernet, og

han stirrer frem for sig uden at se. Hans koncentration opsluger ham totalt. Det er som om, han lyser. Et strålende hvidt og violet lys omgiver ham. Det bliver mere og mere intenst, og han virker fuldstændigt opslugt af musikken, at han ikke bemærker, at temperaturen falder mærkbart.

En ældre herre klædt i dystre farver med et slag om skulderen kommer hen imod mig. Slaget flager vildt, som var der en kraftig efterårsvind. Han virker lidt utiltalende og gestikulerer voldsomt, mens han prøver at sige noget. Maven dirrer i takt med mandens bevægelser, der truer med at rive ham omkuldt. Jeg stirrer på ham. Ingen lyd når mine ører. Kun en sær buldren af ild, der fortærer. Med et bliver den gamles øjne bedende og han folder sine hænder. Hans mund åbner sig og lukker sig. "... min datter ... forbandet," hører jeg langt borte fra gennem den sære larm.

Lysset forsvinder i samme sekund. Han er holdt op med at spille. Fingrene løber ikke længere hektisk hen over tangenterne. Tøvende prøver han igen, men laver straks en fejl. Irriteret over sin fejl kigger han anklagende på sine hænder. Endnu en gang gør han et forsøg, men han kan slet ikke genfinde gejsten. Han rejser sig og går.

Jaså, hr. Esben ynder at spille den tankeløse Gøgler Latter, men hvad hvis Gøgler ej er hans Profession?

Esben – Esben Martin Bjørnøe

Solle (Klerikken Flamme): Hendes rigtige navn er Solveig, men vi kalder hende altid Solle. Det lyder helt mærkeligt, når Jon insisterer på at kalde hende ved hendes rigtige navn. Han er jo selvfølgelig også hendes bror. Solle selv er en glad og munter pige, som man hygger sig i selskab med. Sammen med hende har jeg fjollet meget rundt i den skov, som hun bor i nærheden af. Jeg holder rigtig meget af hende og de uskyldige fjollerier, som hun kommer med så mange af. På én gang virker hun både som barn og som voksen. Et ansvarligt barn, måske? I hvert fald svinger vi godt sammen.

Cecilia (Troldkvinden Stråle): På en måde er Cecilia en nær veninde. Vi er vokset op sammen, fordi vi boede lige ved siden af hinanden. Ikke at jeg forstår hende fuldstændigt, men hun har altid været i nærheden, så jeg kender på en måde hele hendes liv. Jeg ved, at hun fandt sin far, dengang han begik selvmord, selvom vi aldrig har snakket om det. Det er svært at forestille sig, hvor slemt det må have været. Siden har jeg altid tænkt mig selv som hendes beskytter eller bror. Nogen burde passe lidt bedre på hende, men jeg er jo bare et fjollehoved ... Desuden ser hende efterhånden mest, når vi spiller rollespil.

Victor (Ridderen Torn): Jeg glemmer aldrig sidste gang vi spillede! Victor lod Torn dræbe Latter bare for at skræmme Stråle. Det gjorde mig ret gal og ked af det, for Latter var min yndlingskarakter. Jeg var temmelig glad for ham, og det tror jeg godt, at Victor vidste. Den eneste grund til at det skete var, ”at det havde Torn lyst til.” Det sårer mig ret dybt, for Latter mindede jo meget om mig selv. Jeg ved godt, at jeg ikke er særlig god til rollespil, så jeg nøjes bare med at prøve at spille det, jeg kan. Og det ligger nok meget tæt på mig selv... Jeg aftalte med Solle, at jeg kom lidt tidligere derud i dag, når vi skulle spille. Så kunne jeg jo prøve at lave en ny figur. Tør jeg prøve en ridder?

Jenica (Elverpigen Forår) Det er ikke nogen, der ved det, men jeg har været sammen med Jenica. Hun var min første ...

Alle farver flød ud i et. Hans sanser nærmest sitrede. Han så Jenicas ansigt komme hen imod mig i mørket. Så forandret var hun, at han næsten ikke kunne genkende hende. Så rejste hun sig på knæene og kravlede op på ham. Stemningen mellem dem var fortættet. Idet hun rørte ved ham, blafrede et par stearinlys. Hendes fugtige læber dirrede. ”Er du rede Esben?” Hendes lange mørke hår faldt kærtegnende ned over ham. ”Jenica ...” Mens han så intenst på hende, kyssede hun lidenskabeligt hans bryst og tvang ham ned i sengen.

Bagefter fortalte hun mig, at de havde spekuleret på, om jeg var bøsse. Det siger vel noget om, hvor meget de egentlig kender til mig. Nu er jeg ikke engang jomfru længere, men jeg har på fornemmelsen, at Cecilia og Solle bliver meget skuffet over mig. At jeg burde være for god til at blive et nummer i rækken af Jenicas scoringer. Jeg fortryder måske også lidt selv, at det ikke blev en pige, som jeg havde stærkere følelser for. Der er jo altså bare en grund til at så mange drenge gerne vil være sammen Jenica. Det var enormt ophidsende sådan bare at blive forført.

Gøgleren Latter: Min gøgler var nok den figur, som jeg har været glædest for at spille. Nu er han altså død ... Jeg bliver nødt til at finde en ny rolle i gruppen. Øv ...

Et par overvejelser ...

Hvad er din nye rolle?

Hvad er din styrke?

Hvordan kan du overkomme din klodsethed?